

2009. gada decembrī Poznaņā, Polijā, notīks Eiropas jauniešu tikšanās, bet 2010. gada februārī Manilā, Filipīnās, pulcēsies Āzijas jaunieši. Šo notikumu priekšvakarā esam pateicīgi par Ķīnas kristiešu ielūgumu. Daži brāļi pavadīja viņu vidū trīs nedēļas un bija dziļi aizkustināti, redzot tik daudz viesmīlības izpausmju. Pēc ļoti atšķirīgajām tikšanās reizēm, kurās piedalījāties, šķiet, vēl vairāk vajadzīgs iekšēji saprast viņu baznīcas situāciju un lielo valsti, kurā dzīvo 56 etniskās grupas.

Pie katoļu katedrāles ieejas Pekinā kristieši, nomainot cits citu, visas dienas garumā uzņem atnācējus. Kāda vecāka kundze mums pastāstīja: „Pēc tik daudziem gadiem, kuros nebija iespējama nekāda ticības izpausme, 70. gadu beigās mēs ieraudzījām baznīcas durvis atvērtas. Tagad mūs satikt ierodas aizvien vairāk nekristiešu. Mēs nevaram uzņemt viņus visus un tik daudz, cik vēlētos.”

Kāds jauniešs paskaidroja: „Ķīnieša dvēsele vienmēr ir ticējusi debesīm, viņsaulei, un pēdējās desmitgades nav izdzēsušas mums dārgās tradicionālās vērtības, tpaši – harmonijas meklējumus un cieņu pret vecākiem cilvēkiem. Pēdējos gados materiālā dzīve, par laimi, ir uzlabojusies, taču vienlaikus daudzi izjūt garīgu tukšumu un meklē dzīves jēgu. Aizvien vairāk jauniešu pievēršas reliģijai, sevišķi lielajās pilsētās.”

Baznīca Ķīnā vēl aizvien ir neliela, un bieži vien tai ir pieejami pavisam trūcīgi resursi. Tomēr – cik dinamiska ticība tur vērojama starp kristiešiem! Mēs apbrīnojam viņu neatlaidību un uzticību. Kļūst skaidrs, ka tur darbojas Dievs. Satikām ticīgos, kuri, būdami pavisam necilā stāvoklī, aktīvi piedalās savas valsts nākotnes veidošanā. Piemēram, Sičuāņas provincē pēc milzu zemestrīces 2008. gadā atradās cilvēki, kuri devās piedāvāt palīdzību upuriem; šie cilvēki tur darbojas vēl aizvien un ir iemantojuši vietējo iedzīvotāju atzinību. Daži cilvēki mums pastāstīja par ciešanām, kuras ticības dēļ piedzīvoja viņu vecāki vai vecvecāki. Ikvienam, kuru satikām, bija pateicīgs, uzzinot, ka ticīgie citās pasaules vietās jūtas viņiem tuvi. Kādā lielā protestantu baznīcā stāstījām, ka Tezē jaunieši no visiem kontinentiem ik piektdienu aizlūdz par Ķīnas kristiešiem. Dzirdot to, klātesošie sāka spontāni aplaudēt.

Baznīcu šķelšanās radītie ievainojumi nesenajā pagātnē ir ļoti sāpīgi. Būdami pārliecināti, ka pienācis laiks tos pārvarēt, pašlaik sastopami kristieši, kuri meklē izlīgšanu. To ir svarīgi sākt tieši ticīgo sirdīs. Vēršanās pie Dieva kopīgā lūgšanā varētu būt veids, kā parādīt, ka vienotība ir iespējama.

Ķīnā aizvien vairāk kristiešu izjūt Evaņģēlija un seno gudrību mantojuma saplūšanu. Visā Āzijā ir sastopami ļaudis, kuri meklē, kā dzīvot Evaņģēlijā, paliekot dialogā ar dažādām citām kultūrām un reliģijām un pievēršot tpašu uzmanību trūcīgajiem. Vai citu kontinentu kristieši varētu ļaut sevi plašāk iedvesmot tieši šādai pieejai? Kā draudzības un pateicības zīmi Ķīnas kristiešiem mūsu Tezē kopiena akcijas „Cerība” ietvaros 2009. gadā izdeva miljons Bībeļu un izplatīja tās visās valsts daļās.

Vēstule no Taizē

Speciālizdevums LV

VĒSTULE 2010

Vēstule no Ķīnas

KATRĀ CILVĒKĀ IR ILGAS

Par spīti plašajām kultūras atšķirībām, kas var radīt šķēršļus starp kontinentiem, visi cilvēki veido vienu kopīgu ģimēni.¹ Viesošanās Ķīnā šo pārliecību mūsos ir stiprinājusi vēl vairāk. Lai kāda būtu mūsu kultūra, vecums vai vēsture, mūs vieno ilgas un slāpes pēc dzīves pilnībā.

Bībele bieži pievēršas šīm slāpēm, uzlūkojot tās kā Dieva iegravētu zīmi mūsos, lai pievērstu mūs Viņam.² Vai mēs ļausim šīm slāpēm darīt mūs dziļākus, necenšoties tās pārāk ātri apmierināt?³ Tās var kļūt par degošu mīlestību mūsos pret Viņu, kurš vienmēr sniedzas tālāk par mūsu apziņu un izpratni.⁴

Jo vairāk mēs meklējam Dievu, jo vairāk sastopam šo pārsteidzošo atklājumu: Dievs ir tas, kurš pirmais mūs meklē. Pravieša Hozejas grāmatā Dievs runā ar

¹ Mēs esam viena cilvēces ģimēne, kas apdzīvo kopīgu planētu, tieši tāpēc ir tik būtiski uzņemties kopēju atbildību par visu radību un dabu.

² “Kungs, Tu esi mans Dievs, es meklēju Tevi, pēc Tevis slāpst mana dvēsele, pēc Tevis tvīkst mana miesa kā sausa un izkaltusi zeme, kur nav ūdens” (Ps. 63:1). “Mana dvēsele meklē Tevi arī naktī, mans gars ilgojas pēc Tevis” (Jes. 26:9).

³ Mums var rasties kārdinājums pavirši apmierināt savas vēlmes. Vai tieši šāds patēriņš nav veids, kā izvairīties no dažiem jautājumiem, par kuriem līdz galam baidāmies domāt?

⁴ Ceturtajā gadsimtā Sv. Gregorijs no Nazianzas apdziedāja Dieva noslēpumu: „Tu, kas esi pāri visam, kā lai mēs Tevi saucam citā vārdā? Kādu slavas dziesmu lai mēs Tev dziedam? Nav vārdu, kas spētu izteikt Tevi... Visas mūsu ilgas un vairi tiecas pie tevis.” Tajā pašā laikā Sv. Augustīns rakstīja: „Caur mūsu ilgām Dievs audzē alkas. Caur šīm alkām viņš padziļina dvēseli. Padziļinot to, viņš ļauj tai alkt.”

savu tautu kā vīrietis ar savu iemīļoto: „Es viņu vilinādams aizraušu un vedīšu viņu tuksnesī un runāšu laipni ar viņu.” Tad viņš turpina: „Es saderēšos ar tevi uz mūžu mūžiem... laipnīgumā un žēlastībā.”⁵

Jēzū šis cilvēcisks ilgas pēc Dieva kļūst par miesas un asins īstenību.⁶ Kristus gribēja palikt mums tuvumā vienmēr, un Viņš par to samaksāja: ar savu nāvi pie krusta Viņš nokāpa zemākajā punktā, kļūdamas par nevainīgo, kas vajāts bez iemesla. Tagad, uzcēlies no mirušiem, Viņš mums sniedz Svēto Garu, neredzamu klātbūtni, kas mūs tuvina Dieva pilnībai.

IZVĒRTĒT SAVAS VĒLMES

Cilvēka sirds ir pārpilna ar vēlmju un tieksmju bagātību: mēs vēlamies tik daudz dažādu lietu, reizēm – pat pretējas. Bet vienlaikus arī zinām, ka nevaram darīt visu un mums nevar būt viss. Nebūt nevedot uz skumju samierināšanos, šī atziņa var mūs atbrīvot un palīdzēt dzīvot vieglāk.⁷

Jā, ir svarīgi izvērtēt savas vēlmes. Ne visas ir slikas, taču visas noteikti nav labas. Mums pacietīgi jāmacās, kurām dot priekšroku un kuras atmest.

Saprast, kuras no tieksmēm rodas pirmās, pievērst uzmanību tam, kas rodams mūsu sirds dziļumos – tas vien jau ir veids, kā klausīties Dievā. Dievs ar mums runā arī caur mūsu vēlmēm. Mūsu ziņā ir daudzu iekšējo balsu vidū saklausīt Viņa balsi.⁸

MODINĀT MŪSOS ALKAS PĒC DIEVA

Ir jāļauj mūsos pamosties pašām dziļākajām ilgām – alkām pēc Dieva!

Tiesa, brīnuma un pielūgsmes garu nav viegli uzturēt allaž dzīvu, īpaši tāpēc, ka mūsu sabiedrība sevišķu vērtību piešķir efektivitātei un pēc iespējas ātrākai darbu paveikšanai. Tomēr garākos klusuma brīžos, kad šķiet, ka nekas nenotiek, Svētais Gars mūsos darbojas, mums pašiem nezinot, kā.

Zināt, kā gaidīt... Būt vienkārši klātesošam, bez kāda turpmāka motīva. Nomesties uz ceļiem un ap-

zināties, ka Dievs ir klātesošs. Atvērt rokas gatavībā saņemt. Jau apklušana vien pauzē atvērtību Dievam.

Pielūgsmes un meditācijas žesti gadsimtiem ilgi ir bijuši Āzijas tautu kultūras daļa. Vai sekularizācijas apņemti kristieši šeit varētu rast iedrošinājumu atjaunot savu lūgšanu? Liturģijā un tikšanās reizēs, katra cilvēka iekšējā pasaule var sasaukties ar kopīgo dimensiju.

DALĪTIES TAJĀ, KAS MUMS IR

Ļaušanās piepildīt sevi ar slāpēm pēc Dieva nenošķir mūs no rūpēm par apkārtejo pasauli. Tieši pretēji, šīs slāpes vedina mūs darīt visu iespējamo, lai citi varētu baudīt pasaules labumus un atrast dzīvesprieku.⁹

Izvērtēt savas vēlmes, pieņemt, ka mums nevar piederēt viss, – tas ļauj mums nemonopolizēt labklājību.¹⁰ Jau ceturtajā gadsimtā Sv. Ambrozijs teica: “Tas nav tavs īpašums, ko tu izdali nabagiem; tu vienkārši tiem atdod atpakaļ to, kas ir viņu pašu.”

Saprotot, ka mums nevar piederēt viss, mēs pasargājam sevi no izolācijas, jo materiāla pārticība bieži ir saistīta ar koncentrēšanos uz sevi, tādējādi pazaudējot īstu tuvību ar citiem. Nepieciešams itin maz, lai to mainītu.¹¹

Mums ir iespēja iesaistīties daudzās dalīšanās iniciatīvās: sekmēt atbalsta tīklu izveidošanu un darbību, veicināt solidaritāti ekonomiku, uzņemt imigrantus, ceļot, lai saprastu citas kultūras un apstākļus, kādos cilvēki dzīvo citur, popularizēt pilsētu, ciemu vai draudžu sadraudzību, palīdzēt tiem, kuriem tas nepieciešams, lietderīgi izmantot jaunās tehnoloģijas, lai palīdzētu viens otram...

Mums jāuzmanās, lai neļautu sevi pārņemt pesimistiskai nākotnes vīzijai, fokusējoties tikai uz slik-

⁵ Hozejas 2:16, 21.

⁶ Kādu dienu Jēzus uzrunāja sievieti pie akas: „Dod Man dzert!” (Jāņa 4:7). Stāsta turpinājums atklāj, ka patiesībā Viņš bija izslāpis vēstīt par Dieva dāvanu. Pie krusta Viņš atkal teikts: „Man slāpst!” (Jāņa 19:28) Vai saskaņā ar kontekstu šīs slāpes nav galīgā izpausme Jēzus vēlmei atdot savu dzīvi un tādējādi vēstīt par Dieva dāvanu?

⁷ Vai nav būtiski iemācīties pieņemt to, ka mūsu dzīve ir nepilnīga un tās notikumi iepriekš neparedzami? Pārtikušās sabiedrības bieži tiecas šo īstenību slēpt. Par svarīgāko kļūst savas ievainojamības slēpšana, aizmirstot, ka arī trūkumi, ciešanas un nāve ir mūsu dzīves daļa.

⁸ „Es slavēšu To Kungu, kas man devis padomu; pat naktī mana sirdsbals ir paklausībā modra.” (Ps. 16:7).

⁹ Ticība nav saistīta tikai ar reliģiju. Nekas no tā, kas ietekmē mūsu dzīves kvalitāti, nevar atstāt mūs vienaldzīgus. Zinātniska izpēte, mākslinieciska izpausme, politiski, profesionāli vai sociāli pienākumi var būt veids, kā kalpot Dievam. Studēt vai mācīt, vadīt biznesu, vēlēt sevi ģimenei, veidot draudzības saites – tas viss var sagatavot Dieva valstības atnākšanu.

¹⁰ Globālās ekonomikas un finanšu sistēmas pārveide nevar sākties bez pārmaiņām cilvēku sirdīs: kā gan iespējama godīgāku sistēmu izveide, ja daži vēl aizvien vēlas uzlabot savu labklājību uz citu cilvēku rēķina?

¹¹ Kad mūsu kopiena rīko jauniešu tikšanās „Uzticības svētkoļojums uz zemes” posmus dažādu kontinentu lielākajās pilsētās, mēs lūdzam tūkstošiem ģimeņu uzņemt savās mājās vienu vai vairākus nepazīstamus un svešas valodās runājošus jauniešus. Un mēs redzam, cik maz vajag, lai atklātu katra cilvēka sirdī mājājošo labestību.

tām ziņām. Karš nav nenovēršams.¹² Cieņa pret citiem ir nenovērtējama svētība, kas palīdz nest mieru. Bagāto valstu robežām ir jāklūst atvērtākām. Lielāks taisnīgums uz zemes ir iespējams.¹³

Ir pārpārēm aicinājumu veicināt taisnīgu un mieru, taču trūkst motivācijas neatlaidīgi censties piepildīt labos nodomus. Evaņģēlijs mūs aicina uz vienkāršību. Izvēloties to, sirds atveras, lai dalītos ar citiem un saņemtu prieku, kas nāk no Dieva.

PADZIĻINĀT PAĻĀVĪBU UZ DIEVU

Kad šķiet, ka daudzviet sabiedrībā ticība izžūd, atdzimst garīgas ilgas. Mums jāprot atklāt tos īstos un vienkāršos vārdus, kas ļautu citiem piekļūt ticībai, kura dāvā dzīvību. Daudzi cilvēki nespēj noticēt, ka Dievs mīl viņus personiski. Dažiem pašauties uz Dievu liedz pārāk daudz pārbaudījumu.¹⁴ Kā lai mēs vēl skaidrāk pasakām, ka Dievs mūsu šaubas un bezjēdzīgo dumpošanas uztver nopietni?¹⁵ Jēzus pats dalījās sūpēs ar tiem, kas cieš, sau-

¹² Par spīti šaubām un pat kļūdām 21. gadsimta sākumā ir iezīmējies pieaugoša interese un meklējumi pēc aizvien intensīvākas tautu savstarpējo attiecību organizācijas: sabiedriskā viedokļa mobilizācija, mēģinājumi kopīgi atbildēt uz aktuālajiem jautājumiem (klimata, dabas un veselības aizsardzības, ekonomikas)... Nāciju savstarpēja pieaugoša atkarība var izraisīt bailes, modinot aizsargreakciju un vēlmi stiprināt personisko identitāti, bet vai tā nevarētu kļūt arī par miera garantu?

¹³ Pasaulē joprojām ik gadu nomirst deviņi miljoni bērnu līdz piecu gadu vecumam, un 29 % bērnu, kas mazattīstītājās valstīs izdzīvo, ir nepietiekama uztura upuri. Tas ir absolūti nepieņemami. Vienlaikus jāuzsver, ka, pateicoties ANO Ģenerālās asamblejas 1989. gadā vienbalsīgi pieņemtajai Bērnu tiesību konvencijai, attieksme pret bērniem ir mainījusies: pēc intensīviem starptautiskiem pūliņiem mirstība un nepietiekams uzturs pēdējos divdesmit gados ir samazinājies gandrīz par 30%.

¹⁴ Taču tā tas nav ar visiem, kuri pārdzīvo tiešām smagus pārbaudījumus. Es domāju par kādu jaunieci, kuru reizēm satieku Tezē. Viņai ir neārstējama, progresējoša slimība. Viņš briesmīgi cieš. Aizvien vairāk izgaist viņa iespējas piepildīt dzīvi. Par spīti tam viņa skatiens un visa viņa attieksme saglabājas pārsteidzoši atvērta. Kādu dienu viņš man sacīja: „Tagad es zinu, ko nozīmē pašauties. Iepriekš man to nevajadzēja, bet nu vajag.” Vēstulē, kuru viņš man atsūtīja, jaunieci raksta: „Es nedrīkstu ļaut savai slimībai pārņemt visu manu uzmanību.” Tad es sev teicu – ja vien šis jaunais vīrietis zinātu, cik lielā mērā viņa vārdi liek man doties uz priekšu un kā viņš ar šo savu attieksmi palīdz citiem! Viņā sastopams ļoti pazemīgs, bet tīvs augšāmcēlšanās atspulgs.

¹⁵ Iespējams, starp visām Bībeles grāmatām un arī citu reliģiju svētajiem tekstiem nav darba, kas nevainīga, ciešanās nonākušā cilvēka sacelšanās paustu tik spēcīgi kā Ījaba grāmata. Ījabs atmasko ciešanu pilnās dzīves bezjēdzību un sūdzas par pasauli, kurā labāk nebūtu piedzimis. Bet pat savas sacelšanās skarbumā viņš runā ar Dievu. Ījabs nesāņem atbildes uz visiem saviem jautājumiem, taču, sastopot Dievu, iegūst mieru.

MANA DVĒSELE SLĀPST PĒC DIEVA. (63. PSALMS)

我的心 灵魂 渴望 慕上 主

cot pie krusta: “Mans Dievs, Mans Dievs, kāpēc Tu Mani esi atstājis?”¹⁶

Tik daudziem bērniem neviens nekad nav teicis, ka Dievs viņus mīl. Kādi jaunieši viņus pavadīs ticības ceļā?

Kļūstot pieauguši, daži cilvēki zaudē savu piesaisti kristiešu kopienai. Bieži tas nav apzināts lēmums, bet apstākļu virkne, kas aizvirza ticību prioritāšu saraksta beigās. Kā draugi var viens otram palīdzēt atjaunot attiecības ar vietējo ticīgo kopienu?

Reizēm palielinās plaisa starp zināšanām, kas gūtas ticības jomā un citur. Sastopot pieaugušo dzīves jautājumus, ticībai, kas palikusi bērībā iemācītu frāžu līmenī, klāsies grūti. Mēs varam atrast laimi, katrā mūsu dzīves posmā padziļinot izpratni par ticības noslēpumu.¹⁷

ATJAUNOT DROSMI

Dievs aicina mūs pārveidot pasauli ar visu savu spēku, taču vienlaikus – ar dziļu pazemību.

Vecāki cilvēki var iedrošināt jaunākos. Jaunākās paaudzes nav mazāk spējīgas par saviem priekšgājējiem.

Pārveidei jāsākas mūsos: mums jāļauj augšāmceltajam Kristum mainīt mūsu sirdis un Svētajam Garam vest mūs dziļākos ūdeņos, lai drosmīgi virzītos pretim nākotnei.

Priecāsimies slāpēs, kuras Dievs ir licis mūsos, jo tās sniedz atjaunotu vitalitāti visai mūsu dzīvei! „Kam slāpst, lai nāk; kas grib, lai ņem dzīvības ūdeni bez maksas.”¹⁸

f. Alois

¹⁶ Marka 15:34.

¹⁷ Pastāv šāds ceļš: Bībeles grupas, īsi Bībeles lasījumi ik dienas, laiks nošķirtībai klusumā, apmācība draudzēs, studijas, organizētas sadarbībā ar teoloģijas fakultātēm vai citām Baznīcas institūcijām, mācību kursi internetā...

¹⁸ Jāņa Atklāsmes 22:17.

Kā Eiropā, tā citos pasaules reģionos šis jautājums tiek uzdots aizvien biežāk.

Pirms divdesmit gadiem, tieši pirms lielajām pārmaiņām Eiropā, mēs pārvarējām vairākus šķēršļus, lai sagatavotu divas jauniešu tikšanās Centrāleiropā:

– Austrumu un Rietumu tikšanos Pecā, Ungārijā. Laikā, kad jaunieši tur pulcējās, tika atvērts „dzelzs priekšsargs” starp Ungāriju un Austriju.

– Eiropas tikšanos Vroclavā, Polijā. Šīs tikšanās sagatavošanas laikā krita Berlīnes mūris, un tas pirmoreiz ļāva brīvi satikties 50 000 jauniešu no visa kontinenta.

Uzrunājot tikšanās dalībniekus Vroclavā, Brālis Rožē teica: „Šī gada laikā vairākas tautas ir pieredzējušas „dzelzs priekšsarga” krišanu, vienlaikus ir sagruvušas arī baiļu un pazemojuma sienas. Pēdējās nedēļās daudzi ir dienām un naktīm lūgušies par tautu brīvību.”

Divdesmit gadu vēlāk, 2009. gadā, jauniešus ir pulcējušas trīs Eiropas tikšanās: maijā Viļņā (Lietuvā), oktobrī Pecā (Ungārijā) un vēlā decembrī Poznaņā (Polijā).

Šajā sakarā būti lietderīgi sev pajautāt: vai pašlaik Eiropā un citos kontinentos mēs pietiekoši daudz domājam par brīvības nozīmi? Katrs jaunietis varētu sev uzdot jautājumu: ko tu dari ar savu brīvību?

Ķīnā mēs sastapām kristiešu grupas, kas ļoti uzticas dārgumam, ko glabā Bībele.¹ Daži vēlētos to lasīt vairāk, bet tas ne vienmēr ir viegli. Kopā mēs atcerējāmies šos divus aspektus:

– Bībeles centrā ir Dieva mīlestība. Dieva un cilvēces attiecībās viss sākās ar pirmās mīlestības svaigumu, tad sekoja šķēršļi un pat cilvēka neuzticība. Bet Dievs nepagurst mīlēt, Viņš aizvien turpina meklēt savus ļaudis. Bībele ir stāsts par Dieva uzticību.

– Dievs sniedz mums sevi caur Kristu: Viņš ir Dieva Vārds. Kad lasām Bībeli, mēs Viņu, Kristu, sastopam, mēs dzirdam Viņa balsi, nokļūstam personiskās attiecībās ar Viņu.²

No lasītā varam iegaumēt tikai vienu vārdu. Svarīgi ir to īstenot dzīvē. Tādējādi mēs to sapratīsim arvien labāk.

Ķīnā mēs lūdzāmies arī kopā ar kristiešiem, kuri pieraduši savā valodā dziedāt Tezē dziesmas. Daži mums vaicāja, kā labāk veidot lūgšanu kopā ar citiem. Smeļoties iedvesmu mūsu kopienas ilgajā pieredzē, pārrunājām dažas praktiskas detaļas. Lūgšana, protams, jāveido saskaņā ar katras vietējās baznīcas īpatnībām:

- Ar vienkāršiem līdzekļiem, kas piemēroti pielūgsmei, veidojiet patīkamu lūgšanu vietu.

- Pārlicinieties, ka lūgšana noris harmoniski: dziesmas, psalms, lasījums, dziesma, klusums (8 līdz 10 minūtes), aizlūgumi, Mūsu Tēvs lūgšana, noslēguma lūgšana, dziesmas.

- Lūgšanas laikā lasiet īsus, viegli saprotamus Bībeles tekstus, sarežģītākos tekstus paturot pārrunām ārpus kopīgās lūgšanas laika.

- Atkārtoti izdziediet kādu teikumu no Rakstiem vai citu tradicionālu Baznīcas tekstu, ļaujot tam iesakņoties jūsos. Dziedātu frāzi ir viegli iemācīties no galvas, un vēlāk tā var jūs pavadīt kā dienās, tā naktīs.

- Lietojiet vienkāršus simbolus: piemēram, piektdienas vakarā novietojiet uz zemes krusta ikonu. Katrs var doties pie tās un, pieskaroties ar pieri krustam, uzticēt Kristum savas nastas un pasaules ciešanas. Sestdienas vakarā lasiet Evaņģēlija tekstus par augšāmcelšanos, kamēr bērni aizdedzina klātesošajiem izdalītās mazās svecītes, šādi sniedzot cits citam Lieldienu gaismu.

¹ Visā pasaulē ir daudz piemēru, kas rāda, kā Bībele ir mīlēta, kā tā iespiedusies cilvēku sirds dziļēs un cik tālu šī mīlestība spēj sniegties. Latvijā 1940. gadā tika arestēts kāds priesteris, vārdā Viktors, jo viņam piederēja Bībele. Režīma aģenti nosvieda Bībeli zemē un lika priesterim to midīt kājām. Viņš nometās ceļos un noskūpstīja grāmatu. Tad viņš tika notiesāts uz desmit gadiem smaga darba nometnē Sibīrijā.

² Runājot par Rakstiem, kāds bīskaps no Filipīnām ir teicis: „Dievs runā, bet Dievs arī klausās, īpaši – atraitnēs, bāreņos, vajātajos un nabagos, kam nav balss. Tāpēc, lai saprastu Dieva Vārdu, mums jāiemācās klausīties tā, kā to dara Dievs.”

Daži uzticības svētceļojuma uz zemes posmi 2010. gadā

**Brālis Aloizs kopā ar citiem brāļiem
dosies...**

... uz Portugāli:

tikšanās Porto, 13.–16. februāris

... uz Bosniju-Hercogovinu:

Sarajeva, 3.– 5. septembris

... uz Norvēģiju:

Oslo un Tronheima, 17.–19. septembris

Starptautiskas jauniešu tikšanās

**Piektā Āzijas tikšanās notiks Filipīnās,
Manilā, 2010. gada 3.–7. februārī.**

**Tikšanās laikā Poznaņā tiks paziņota
vieta, kur notiks...**

...otrā starptautiskā Latīņamerikas

tikšanās 2010. gada 8.–10. decembrī

...33. Eiropas tikšanās – no 2010. gada

28. decembra līdz 2011. gada 1. janvārim

Vēstījumi, kas saņemti tikšanās reizē

Poznaņā: skat. <http://www.taize.fr>